

GİT
ÜSTÜNE
BİR
ŞEY
GİY!

GİT ÜSTÜNE BİR ŞEY GİY!

Put Something On!

GÜNSELİ BAKİ

2 Eylül - 16 Eylül 2020

2 September - 16 September 2020

Günseli Baki is combining the symbols of her torn up body with the equivalent images and forms in nature to break the alienation created by social and cultural stimuli on woman's body since their childhood. The photographer, who sees a photograph as a mirror that a person splits itself into pieces, tries to make us remember to break and transform the common codes. Self-portraits and texts of other ten artists also accompany to the exhibition. The self-portraits and texts of the artists aim to draw attention to the uniformity of women's problems, while referring to the cultural dimension of the female body becoming a spectacle, a watchful and therefore controlled object, emphasizing the importance of women's unity against all kinds of competition imposed by the system.

Other artists that take part at the exhibition: Dilara Kızıldağ, Gülnaz Bingöl, Hale Güzin Kızılaslan, Meryem Güldürdak, Nesrin Ermiş, Nurgül Öz, Serra Akcan, Sinem Parlak, Sezgi Abalı, Şehlem Kaçar.

Günseli Baki "Git Üstüne Bir Şey Giy!" sergisinde, kadınların çocukluktan itibaren toplumsal ve kültürel olarak alımladığı uyarıların kendi bedeni üzerinde yarattığı yabancılaşmayı kırmak için bedenini parçalayarak ürettiği imgeleri, doğadaki form ve karşılıkları ile birleştiriyor. Fotoğrafın kendisini de kişinin kendini parçalara ayırdığı birer ayna olarak gören fotoğrafçı, verili kodları kırmak ve dönüştürmek için hatırlamamızı sağlamaya çalışıyor. Sergiye aynı zamanda on sanatçının oto portreleri ve metinleri de eşlik ediyor. Sanatçıların otoportre ve metinleri, kadınların yaşadıkları sorunların aynılığına dikkat çekme amacını taşıırken, kadın bedeninin seyirlik, gözetlenen ve bu yüzden de denetlenen bir nesne haline gelmesinin kültürel boyutuna gönderme yapıyor, sistemin dayattığı her türlü rekabete karşı kadınların her koşulda birlik olmasının önemini vurguluyor.

Sergiye fotoğraf ve metinleri ile katkıda bulunan diğer sanatçılar: Dilara Kızıldağ, Gülnaz Bingöl, Hale Güzin Kızılaslan, Meryem Güldürdak, Nesrin Ermiş, Nurgül Öz, Serra Akcan, Sinem Parlak, Sezgi Abalı, Şehlem Kaçar.

I was twelve years old when a relative warned me by pulling me aside when I was going down to the beach with the t-shirt I was wearing. Why didn't I wear shorts?

As the object of pleasure of masculine gaze, the woman begins to be imprisoned in her own body since their early childhood. Many behaviors that women do unwittingly, such as trying to cover their breasts while bending down or feeling forced to button the third button of their shirt etc. are based on the warnings that they begin to internalize from their early childhood. Women are taught that they should be ashamed of their sexuality, their pleasures, their fluids... In his book "The Way of Sight", John Berger mentions that woman's self-existence is split into two. A woman must continually watch herself, always wandering around with her own image. Even when she walks in a room or cries at her dead father's bedside, she inevitably sees herself walking or crying. From earliest childhood she begins to see the observing and being observed personalities within herself forming her as two separate elements but identifying her as a woman. According to Luce Irigaray, the gaze and vision of the masculine subject brings with it the suppression of the female body. The male gaze objectifies the female body and fixes its meaning. Since women cannot integrate with their own body, they live in a mirror where they watch themselves constantly.

"Put Something On!" is a voice about liberating every part of women's own body that they cannot integrate...

Bikininin üzerine giydiğim t-shirtle sahile inerken, bir akrabamız beni kenara çekerek uyardığında on iki yaşıındaydım. Neden altıma şort giymemiştim?

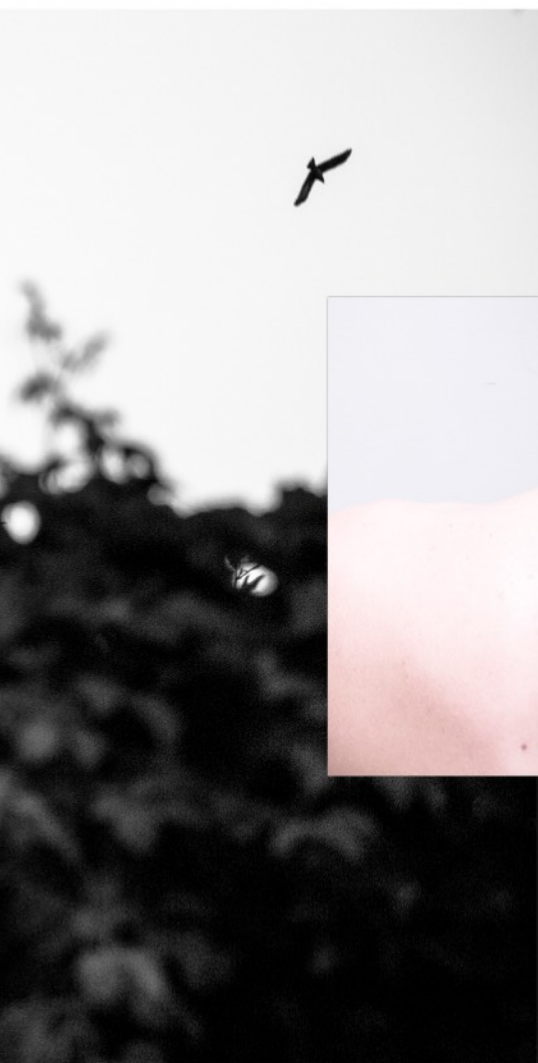
Eril bakışın haz nesnesi olarak kadının kendi bedenine hapsedilmeye başlaması çocukluk yıllarından başlar. Eğilirken acaba göğüs çatalı görünür mü kaygısıyla elini göğsüne götürmesi, gömleğinin üçüncü düğmesini iliklemek zorunda hissetmesi gibi farkında olmadan yaptığı bir çok davranışın temelinde çocuk yaşlarından itibaren içselleştirmeye başladığı uyarılar yatar. Cinselliğinden, hazlarından, sıvılarından utanması gerektiğı öğretilir. John Berger, "Görme Biçimleri" kitabında kadınların öz varlıklarının ikiye bölündüğünden bahseder. Kadın hiç durmadan kendisini seyretmek zorundadır, her zaman kendi imgesiyle dolaşır. Bir odada yürürken ya da babasının ölüsünün başucunda ağlarken bile ister istemez kendini yürürken ya da ağlarken görür. Böylece kadın içindeki gözleyen ve gözlenen kişilikleri, kadın olarak onun kimliğini oluşturan ama birbirinden ayrı iki öge olarak görmeye başlar. Luce Irigaray'a göre eril öznenin bakışı ve görmesi kadın bedeninin bastırılmasını da beraberinde getirir. Eril bakış kadın bedenini nesneleştirir, anlamını sabitleştirir. Kadın kendi bedeniyle bütünleşemediğı için kendini sürekli seyrettiğı bir aynayla yaşar.

"Git Üstüne Bir Şey Giy!" kadının bütünleşemediğı kendi bedeninin her parçasına sahip çıkarak, kadın bedenini özgürleştirmek üzerine bir ses, paylaşarak çoğalan sesler bütünü...

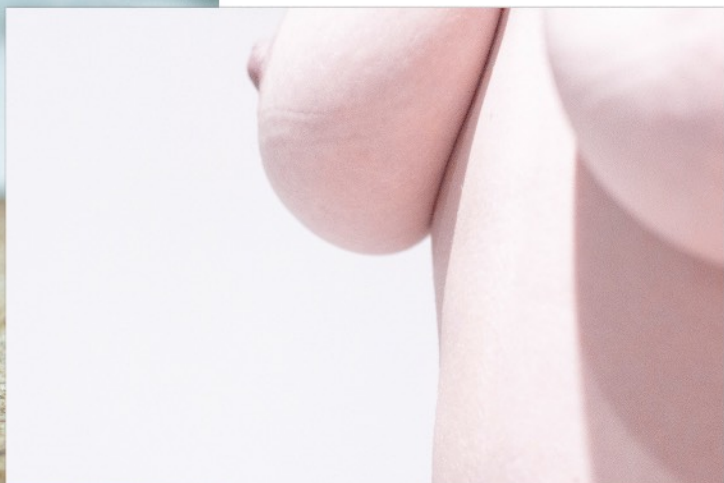
BÜTÜNLEŞME

Integration

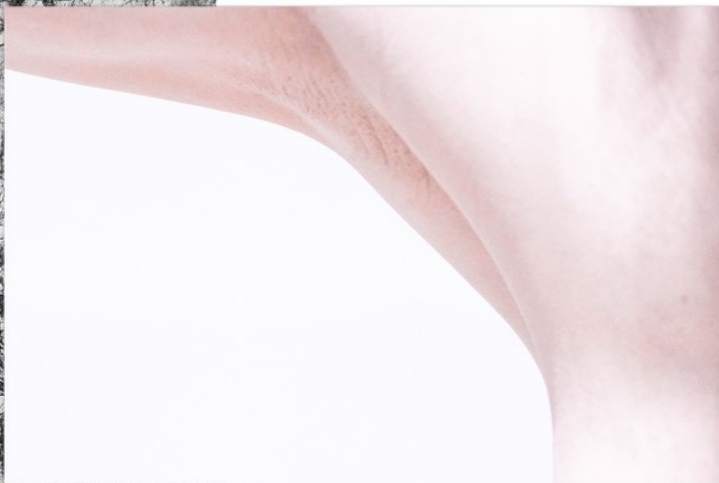

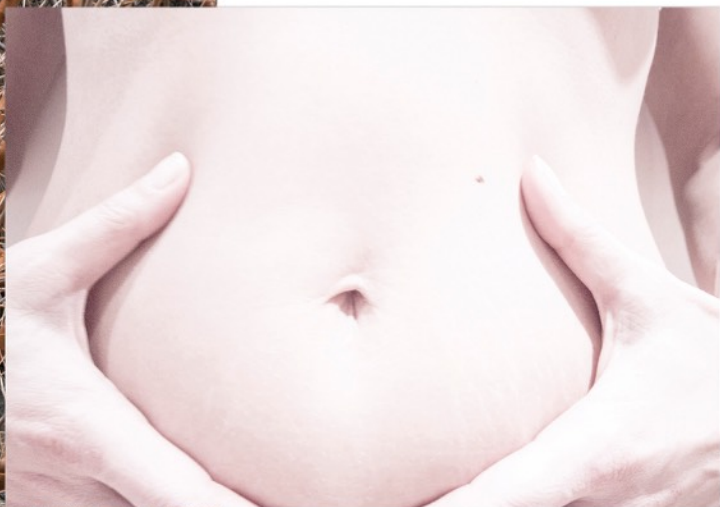

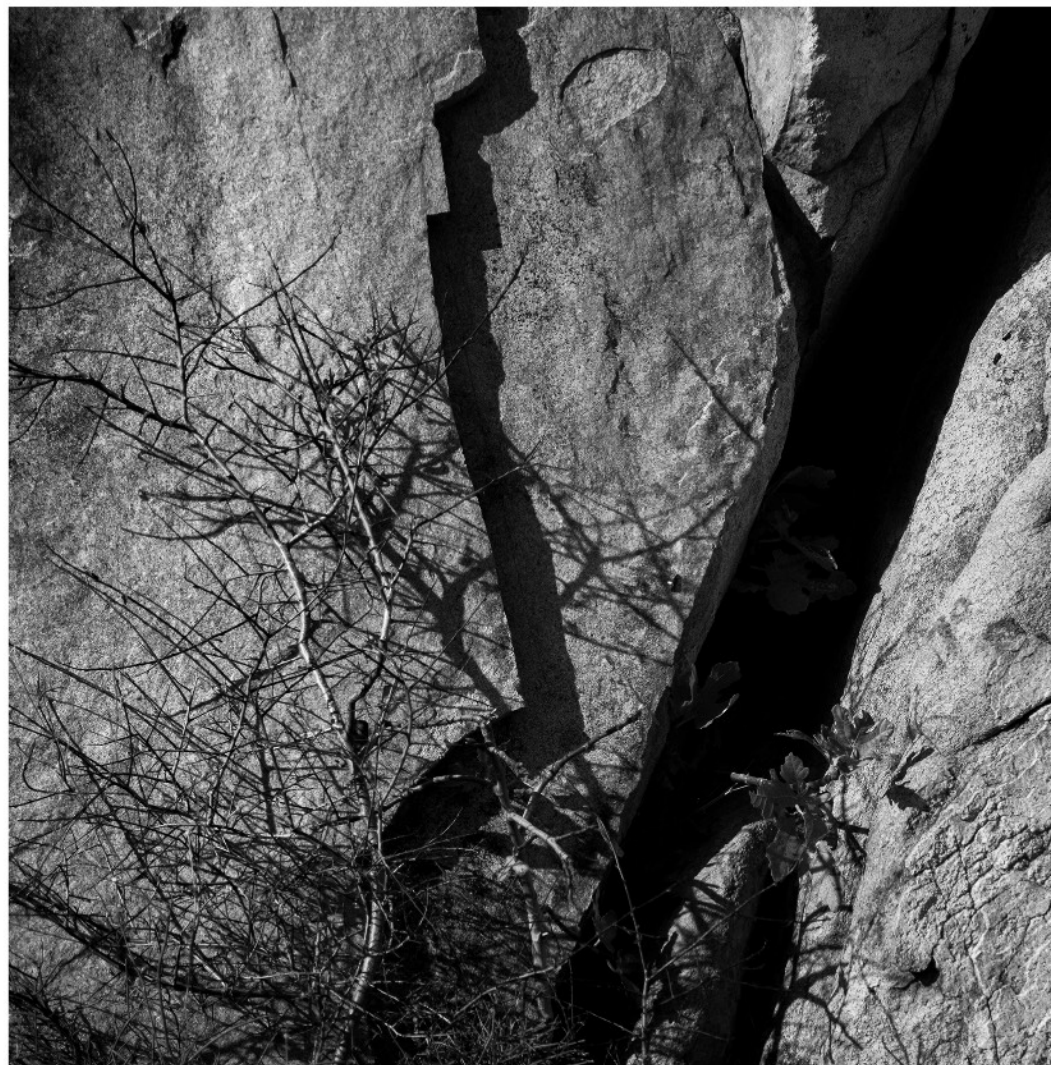

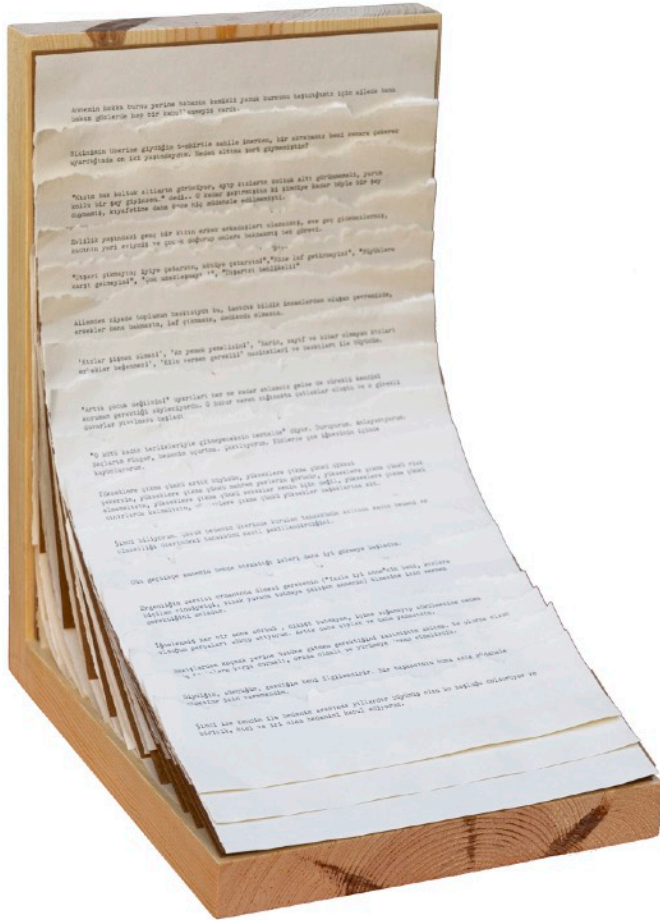

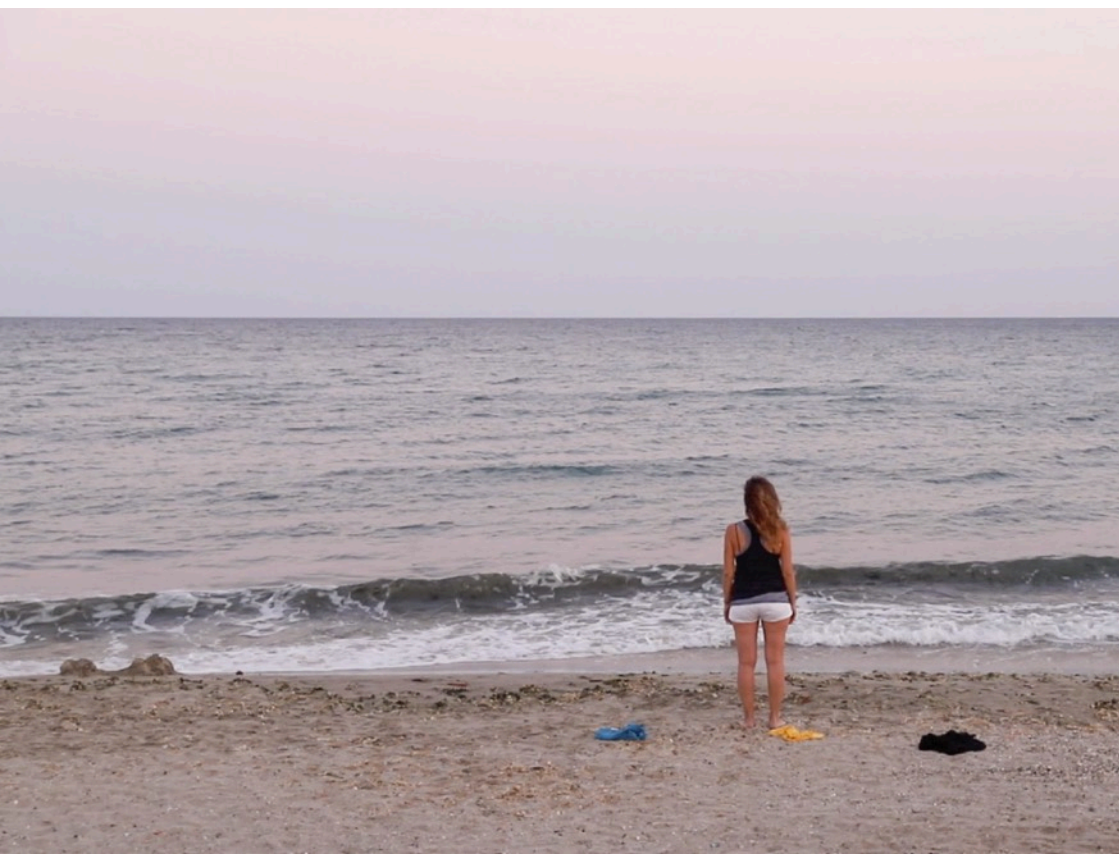

Hiç kimsenin hikayesi ya da hepimizin hikayesi
Nobody's story or everybody's story

Yerleştirme; teksir kağıdı üzerine metin kolajı
Installation; text collage on manifold paper

REDDETME
Objection

HD Video: 01' 20"

YÜZLEŞME
Confrontation

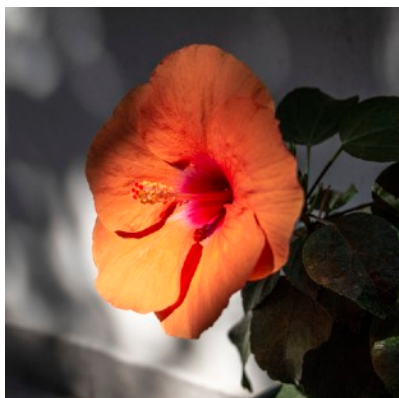

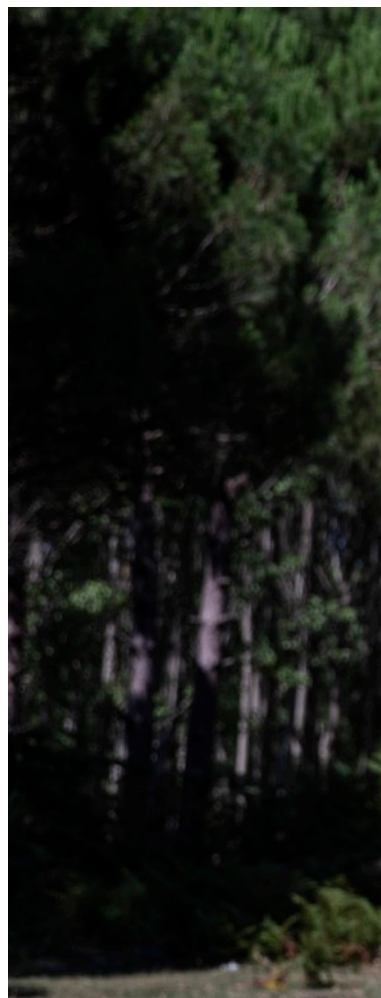

Bu bölüme metin ve fotoğraflarıyla katkıda bulunan sanatçılar:

Artists that contribute this part of the project with their photographs and texts are:

Dilara Kızıldağ, Gülnaz Bingöl, Hale Güzin Kızılaslan, Meryem Güldürdak, Nesrin Ermiş, Nurgül Öz,
Serra Akcan, Sinem Parlak, Sezgi Abalı, Şehlem Kaçar

HATIRLAMA

Recall

During high school years I was told by the beautiful women of my family to attach a clothes pin over my nose when I'm at home, so that my nose will have a good form and look good. My grandmother, my mom and her sisters are pretty good looking women. Besides, one of my aunts had participated in a beauty contest and recorded her beauty with a prize. Under these circumstances, as the three daughters of our mother we were not pretty looking as good as them since me and my sisters have our physical characteristics from our father side. We were hairy, clumsy, I was fat, and the worst of all my body was burnt, my nose was crooked. I wasn't beautiful enough for them since we have the crooked and boned nose of our father instead of mother's turned up nose. One day my mother met a friend of mine who is pretty beautiful girl and then sighed deeply telling "*Such a beauty... how would it be if that beautiful girl was my daughter.*" During high school years since the clothes pin formula of my family's women didn't worked out to save me from my crooked nose, my mother and aunt planned a nose job project. Fortunately at that age my understanding of esthetics was that the nose has to be an ugly organ. With a nose job or not, the nose is an ugly organ. Defending this perception I was able to protect my nose against my family.

Ortaokul yıllarımda burnum güzel olsun diye ailemin güzelliği dillere destan kadınlarının elime tutuşturup kulağıma fısıldamasıyla, evde burnuma mandal takardım. Burnum bu sayede daha derli toplu, daha şekilli olmalıydı. Anneannem, annem ve kız kardeşleri, epey güzel kadınlardı. Aralarında güzellik yarışmasında dereceye girerek durumu tescilletmiş bir teyze bile vardı. Bu ortamda annemin üç kızı olan biz, babama benzediğimiz bedensel özelliklerimizden dolayı hep çirkin bulunduk. Kılıydık, vücudumuz kabaydı, ben şişmandım, en kötüsü de zaten vücudum yanık, burnum eğriydi. Annemin hokka burnu yerine babamın kemikli yamuk burnunu taşıdığımız için ailede bana bakan gözlerde hep bir kabullenmeyiş vardı. Bir gün güzel bir kız arkadaşımla tanışan annem, gayri ihtiyari, içi gide gide "*ayy ne güzel kız, keşke benim kızım olsaydı*" demişti. Bu ortamda, ortaokul yıllarımda burnum yamuk olacak korkusuyla teyakkuza geçen ailemin kadınlarının mandal formülü işe yaramayınca teyzem ve annemin burun estetiği projesi gündeme oturdu. Neyse ki estetik anlayışım o yaşlarımda da burun denilen uzvun total olarak çirkin kalmaya yazgılı bir uzuv olduğunu hissediyordu. Estetik ameliyatlı olsa da olmasa da burun, çirkindi. Bu algıya tutunarak aileme karşı burnumu koruyabildim.

DİLARA KIZILDAĞ

Fotoğraf / Photo:
DİLARA KIZILDAĞ

"Come down from there, girls do not climb high..."

Do not climb high cuz you're a grown up now, do not climb up because you are going to get attention, do not climb up because your private parts can be seen, do not climb up because you should not take risks, do not climb up because you should stay within the borders, do not climb up because high places belong to other people... I remember my sadness when my father stopped taking me out for walking on his shoulders. Somewhat later I continued to hear the same sentence from him that 'girls do not climb high' after I started to walk on the top of the walls, hang around on the top of stairs, stroll on my high areas. I could not understand the reason of this and he was not telling me either. Now I know. I know how domination which was set over my child body has shaped woman body and sexuality indeed.. How public areas are genderized.. How children are educated within the places...

"İn oradan aşağı, kızlar yükseklerle çıkmaz..."

Yükseklere çıkma çünkü artık büyüdün, yükseklerle çıkma çünkü dikkat çekersin, yükseklerle çıkma çünkü mahrem yerlerin görünür, yükseklerle çıkma çünkü risk almamalısın, yükseklerle çıkma çünkü sokaklar senin için değil, yükseklerle çıkma çünkü sınırlarda kalmalısın, yükseklerle çıkma çünkü yüksekler başkalarına ait... Babam beni omuzlarında gezdirmeyi bıraktığı zaman yaşadığım üzüntüyü anımsıyorum. Neden sonra duvarların üstünde yürümeye, merdivenlerin tepesinde gezinmeye, kendi yüksek alanlarımda dolanmaya başladığımda ondan aynı cümleyi duymaya devam ettim "kızlar yükseklerle çıkmaz". Nedenini anlayamazdım, söylemezdi. Şimdi biliyorum. Çocuk bedenim üzerinde kurulan tahakkümün aslında kadın bedeni ve cinselliği üzerindeki tahakkümü nasıl şekillendirdiğini...Kamusal alanların nasıl toplumsal cinsiyetlendirildiğini.. Çocukların mekanlarla nasıl eğitildiğini...

NURGÜL ÖZ

Fotoğraf / Photo:
NURGÜL ÖZ

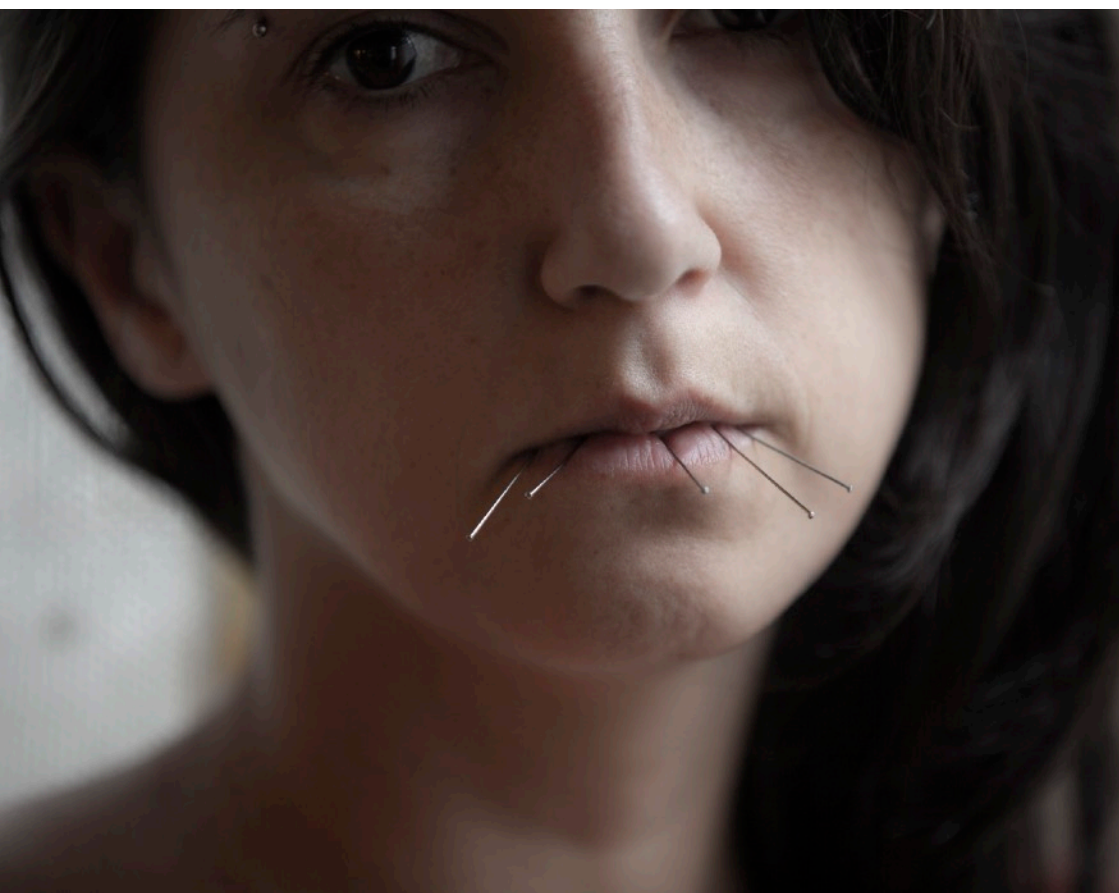
Tack...

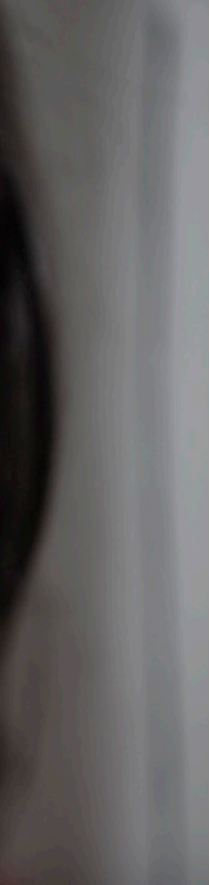
I'm forty one years old now. Day by day I began to see better the traces of my mother. I am shaken by the presence of a woman who recreates herself in my body and I look into my daughter's eyes today with more curiosity. The first image that my mother gave me, from whom I learned to be a woman, was the fabrics she tacked with needles that she tightened between her lips. At the age of two and a half I pinched those needles between my lips, and then when my mom noticed it I was scared enough to swallow one. Now I can speak with femininity restrained in my body and soul. I release the needles I hold on my lips tightly. I'm ripping off each and every mother's quote that is pinned, I remove the pieces that do not fit into the sewing, which I cannot fit in and cause to be removed. I'm more naked and less patched now.

Teyel...

Artık kırk bir yaşımdayım. Gün geçtikçe annemin bende bıraktığı izleri daha iyi görmeye başladım. Bedenimde kendini yeniden yaratan bir kadının varlığı ile sarsılıyor ve kızımın gözlerinin içine bugün daha bir merakla bakıyorum. Kadın olmayı öğrendiğim annemin bana ilk verdiği imaj dudağının arasında sıkı sıkıya tutuşturduğu iğnelerle teyellediği kumaşlardı. Daha iki buçuk yaşında o iğneleri dudaklarımın arasına sıkıştırmış ve sonra annem farkedince bir tanesini yutacak kadar korkmuştum. Şimdi vücudumda ve ruhumda teyellenmiş kadınlık ile konuşabiliyorum. Dudaklarımda sıkı sıkı tuttuğum iğneleri bir bir serbest bırakıyorum. İğnelenmiş her bir anne sözünü , dikişi tutmayan, içine sığamayıp sökülmesine neden olduğum parçaları söküp atıyorum. Artık daha çıplak ve daha yamasızım.

HALE GÜZİN KIZILASLAN

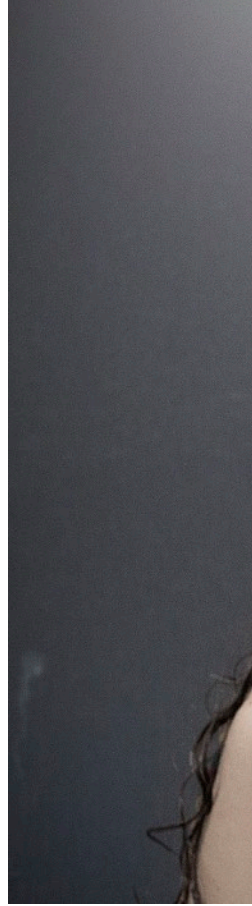

Fotoğraf / Photo:
HALE GÜZİN KIZILASLAN

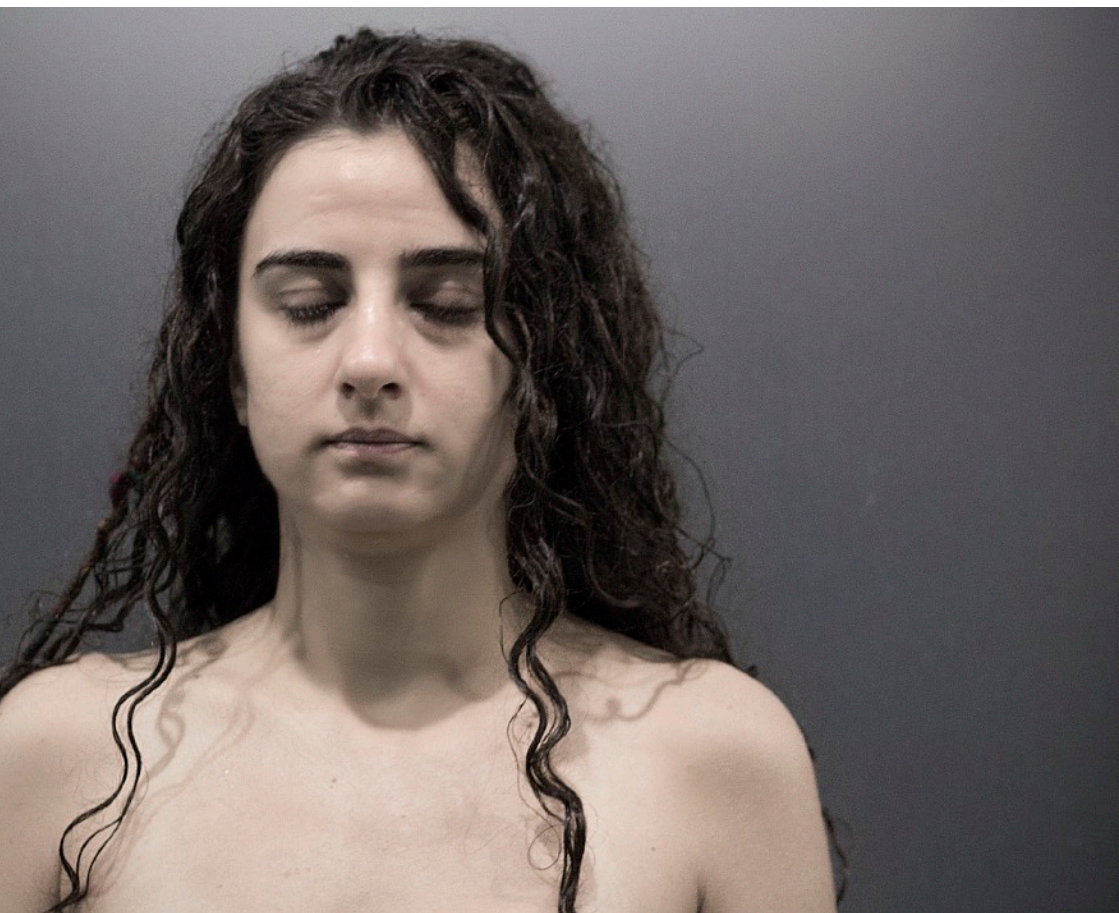
In the summer my grandmother's house was like a shelter. The instability of the habitation due to our relocation every two years turned into a peaceful shelter in my grandmother's house in Ankara Etlik, which was the only settled place then. I always thought that every thing the adults said was true, and the rules of my grandmother, which is a single parent model, had to be followed. Warnings like "You're not a child anymore! " was no longer making sense, I was constantly told to protect myself. One day I was playing outside with my friend, it was raining and we changed clothes at our neighbor's house, they gave me my friend's clothes to change my wet clothes. When I got home, my grandmother panicked when she saw that my clothes were different and she started questioning me. Who dressed these clothes, did she have her father in the house, did anything happened to me. And the most important of all, was I lying? The interrogation lasted for days, and if I was lying, I was delirious at night, and I would tell my grandmother all the facts. I've been delirious for a long time after this. There were cracks in that peaceful haven, and those safe walls began to collapse.

Yazları anneannemin evi bir sığınak gibiydi. İki yılda bir yer değiştirmemiz nedeniyle evlerin sabitsizliği, tek sabit mekan olan anneannemin Ankara Etlik'teki evinde huzur veren bir sığınağa dönüyordu. Büyüklerin her dediğinin hep gerçek olduğunu düşünüyordum, tek ebeveyn modeli olan anneannemin kurallarına da kuşkusuz uyulmalıydı. "Artık çocuk değilsin!" uyarıları her ne kadar anlamsız gelse de sürekli kendimi korumam gerektiği söyleniyordu. Bir gün arkadaşımınla dışarıda oynuyorduk, yağmur yağmıştı ve komşumuzun evinde üstümüzü değiştirmiştik, ıslanan kıyafetlerimi değiştirmem için bana arkadaşımın kıyafetlerini vermişlerdi. Eve geldiğimde anneannem kıyafetlerimin farklı olduğunu görünce oldukça panikledi ve beni sorguya çekmeye başladı. Kim giydirmişti bu kıyafetleri, evde babası var mıydı, bana bir şey olmuş muydu. Ve en önemlisi yalan söylüyor muydum. Sorgu günlerce sürdü, yalan söylüyorsam gece sayıklarmışım ve tüm gerçekleri anneanneme anlatmışım. Bu olaydan sonra uzunca bir süre sayıkladım. O huzur veren sığınakta çatlaklar oluştu ve o güvenli duvarlar yıkılmaya başladı.

ŞEHLEM KAÇAR

Fotoğraf / Photo:
ŞEHLEM KAÇAR

Plunging into dark waters

During my childhood, dreaming, exploring, learning, going to new places were providing curiosity, fun and joy. This feeling went on deep inside of me... My high school and university years went on with my struggle for having a life outside the family. However, during these years I had hot combat with the *too-good mother*.* Because myself and my two sisters were always given these warnings: "Don't go out; there are bad people out there!", "Don't do anything that will embarrass us!", "Don't stand up to the elders!", "Don't go far!", "It's dangerous out there!". While my psychic archaeology was built with stones, I bumped into stones! At those times I started to feel that I was at the edge of my liberation adventure from protective inner mother but I understood this better when I was at my forties. In my adolescence I bumped into stones, my lips split, my eyes swelled, I had lots of pain, I cried too much... During this deep conflict, I came face to face many times with the "too-good" mother*. Today, from my current perspective, I can put her in my mind museum. I accepted that I must allow the one ("too good mother" who must die) to die. The kind protector of me must fade in my life and must leave me alone. All of these was the struggle I made. These were my experiences while my scars and pains made me look at my inside, giving me force and joy to plunge into dark waters and dark forest...

**From the book Women Who Run with the Wolves: Myths and Stories of the Wild Woman Archetype. Chapter: "The First Task: Allowing the Too-Good Mother to Die" / Page 90.*

Karanlık sulara dalmaya dair

Çocuklukta hayal, keşif, öğrenme, başka yerlere gitme; merak, eğlence ve haz veren şeylerdi. Bu içimde hep sürdü... Lise ve üniversitedeki ergenlik yıllarım dışarıya ; aile dışı hayata açılma çabasıyla devam etti. Ama bu yıllarda "fazla iyi anneyle"* sıcak çatışmaya girdim. Çünkü birlikte büyüdüğümüz iki kız kardeşim ile bana sürekli şu uyarılar yapıldı: "Dışarı çıkmayın; iyiye çatarsın, kötüye çatarsın!"; "Bize laf getirmeyin!"; "Büyüklerle karşı gelmeyin!"; "Çok uzaklaşmayın!"; "Dışarı tehlikeli!". Psikik arkeolojim bu taşlarla örülüyken, taşlarla toslaştık! Koruyucu içsel anneden özgürleşme maceramın eşiğinde olduğumu o zaman sezgisel olarak farketmeye başlasam da 40'lı yaşlarımda bunu daha da iyi anladım. Ergenliğimde taşlara tosladım, dudağım patladı, güzüm şişti, kanadı, ağladım, çok yerim acıdı...Bu derin çatışmada "fazla iyi anneyle"* ilk kez çok acı bir biçimde yüz yüze geldik. Şimdi buradan baktığımda psikik arkeolojim tozlu topraklı kalıntılarını temizlerken, onu gün yüzüne, zihinsel müzeme somut olarak yerleştirebiliyorum. O acıyı, acıları bile bile koşa koşa yaşayayım demedim, yaşadım. Ergenliğin sarsıcı ormanında ölmesi gerekenin ("fazla iyi anne"nin beni, kızlara biçilen cinsiyetçi, sıcak yuvada tutmaya çalışan annenin) ölmesine izin vermem gerektiğini anladım. Nazik koruyucu hayatımda giderek silikleşmeli, yavaş yavaş küçülerek yeni bir anlayışla kendi kendime kalabilmem için beni yalnız bırakmalıydı. Bütün bunlar verdiğim mücadeleiydi. Yaralarım büyümeme, kendi kendime bakabilmeme, karanlık sulara, karanlık ormana dalma gücü ve zevki kazanırken yaşadıklarımı...

**Kurtlarla koşan kadınlar Vahşi Kadın Arketipine Dair Mit ve Öyküler kitabından 1.Ödev:
Fazla iyi annenin ölmesine izin vermek / Sayfa 90*

MERYEM GÜLDÜRDAR

Rain or shine, keep on walking...

The summers of my childhood and youth passed in the town Çınarcık. Games played at the streets, time spent nearby the sea, friends... As far as possible, I used to declare my freedom by fleeing from the crowd of the big city. There were of course some limits. If I were playing around, I had to show myself to my parents every two hours. If I were out at night, I should have been home at 10 a.m. at the latest. When taking a walk with my friends, our left border was docks right border was the port. One more point: I shouldn't have passed in front of the coffee house which was between the grocery and home. I remember changing the pavement while walking in front of the coffee house. This was the pressure of the society rather than my family. This was the pressure of not being subject to the eyes of the men and the gossips... I became confused because another memory coming from my childhood is that I should confront the looks of the others rather than escaping from the looks...

At weekends, my mother used to take me and my sister to Beyoğlu. She held our hands tightly and we would step off the İstiklal Street from Taksim Square to Galatasaray. I was curiously looking at the passerby people, historical buildings like watching a movie. On the other hand, I wished to finish our walk being disturbed from the eyes and words of the men around. I thought that we shouldn't have been there. My mother looked like not paying attention to these and told us her childhood's Beyoğlu. Well-dressed men and women, nice scents were not there anymore but cinemas and patisserie to which she went firstly with her father, then with her fiancée and now with us were still there. Beyoğlu was my mother's past, today and future. We should have resisted disturbances, be there, keep walking...

Ne olursa olsun yürümeye devam...

Çocukluğum ve ilk gençliğimin yazları Çınarcık'ta geçti. Sokakta oynanan oyunlar, deniz kıyısında geçirilen zaman, arkadaşlar... Büyük şehrin karmaşasından kaçıp, özgürlüğümü ilan ederdim olabildiğince. Bazı sınırlandırmalar vardı tabii. Civarda oyundaysam iki saatte bir evdekilere gözükmem gerekirdi, akşam dışardaysam en geç saat 10'da evde olmalıyım. Arkadaşlarla yürüyüş yapacaksa sol sınırimız iskele, sağ sınırimız limandı. Bir de bakkal ile ev arasında duran kahvenin önünden geçmemeliydim. Bakkala giderken ve eve dönerken kaldırımı değiştirip kahvenin en uzak noktasından ilerleyip, tekrar yolumun üzerinde olan kaldırıma geçtiğimi hatırlıyorum.

Ailemden ziyade toplumun baskısıydı bu, tanıdık bildik insanlardan oluşan çevremizde, erkekler bana bakmasın, laf çıkmasın, dedikodu olmasın... Kafam karıştırdı çünkü çocukluğuma dair başka bir anım, bakışlardan kaçmak yerine üstüne gitmem gerektiğini kazıyıştı aklıma...

Hafta sonları annem beni ve kız kardeşlerimi yanına katıp Beyoğlu'na götürürdü. Ellerimizi sıkı sıkı tutar, Taksim Meydanı'ndan Galatasaray'a İstiklal caddesini adımlardık. Bir yanım istekli, geleni geçeni, tarihi binaları, dükkanları bir filmi seyredir gibi meraklı gözlerle izlerken, diğer yanım yanlarımdan geçtiğimiz adamların tuhaf bakışları ve laflarından tedirgin annemin eline yapışmış, o gün gideceğimiz yere bir an önce varıp bu yolculuğun bitmesini isterdi. Orada olmamamız gerektiğini düşünürdüm. Annem etrafa aldırış etmiyor gibi görünür, bize çocukluğunun Beyoğlu'nu anlatırdı. Bahsettiği şık giyimli kadınlar ve adamlar, parfüm kokuları yoktu artık fakat önce babasıyla sonra nişanlısıyla ve artık bizimle gittiği sinemalar ve pastane duruyordu hala. Beyoğlu onun dünü, bugünü ve bizimle beraber geleceğiydi. Ne olursa olsun tüm tacizlere karşı durmalı, orada olmalı ve yürümeye devam etmeliydik...

SERRA AKCAN

I suppose I was about 12 or 13. We were going for a family visit to a larger, more glittering city than the one we lived. A trip which houses, trees, the sky and the clouds were flowing freely, the view changing constantly. A trip which takes 12 hours with fits and starts to arrive, not fast in an hour. Probably that's why I still remember it with all its clarity. My hair is the wind, my body is the kite. We arrive, longingly embrace and settle. We sit down to long, crowded, cantabile tables. Being at my hearth and home is like to lay on the meadows in a lush forest. We make a plan to go out a few days later. First a magnificent meal and then we will go to the largest funfair in the city. I must get ready right away. My slippers are as glittering as the funfair and my new dress, sewn by my grandmother. Not a hasty decision but a choice decided on days ago. Probably that's why I still remember it with all its clarity. We are at the door, about to step out. "You will not come with those whore slippers, will you?" he says. I stop. I do not understand. I have to look at his face in order to understand. I am not able to. The hallway narrows. The threshold disappears. Being at my hearth and home is like to lay on the meadows in a lush forest. My hair is the wind, my body is the kite. I crash. I get lost in hundreds of pine needles.

12-13 yaşlarım civarı sanırım. Yaşadığımız şehirden daha büyük, daha ısıltılı bir şehre akraba ziyaretine gidiyoruz. Evlerin, ağaçların, gökyüzünün ve bulutların su gibi aktığı, manzaranın sürekli değiştiği bir yolculuk. Gidilecek yere bir saatte hızlıca değil, on iki saatte dura kalka varılan bir yolculuk. Ondan herhalde, bugün hala her anı tüm netliğiyle aklımda. Saçlarım rüzgar, bedenim uçurtma. Varyoruz, özlemle kucaklaşıp, yerleşiyoruz. Uzun, kalabalık, şarkılı sofralara oturuyoruz. Yemyeşil bir ormanda, yumuşacık çayırlara serilmek gibi bir şey aile kucağında olmak. Birkaç gün sonra gece dışarı çıkma planı yapıyoruz. Önce harika bir yemek, ardından şehrin en büyük lunaparkına gideceğiz. Hemen hazırlanmaya başlamalıyım. Anneannemin diktği yeni elbisem ve lunapark kadar, bu büyük şehir kadar ısıltılı terliklerim. Hızlıca verilen bir karar değil, günler öncesinden planlanmış bir seçim. Ondan herhalde, bugün hala her anı tüm netliğiyle aklımda. Kapıdayız, çıkmak üzereyiz. "O kötü kadın terlikleriyle gitmeyeceksin herhalde" diyor. Duruyorum. Anlayamıyorum. Anlayabilmek için yüzüne bakmam gerekiyor. Yapamıyorum. Hol daralıyor. Eşik kayboluyor. Yemyeşil bir ormanda, yumuşacık çayırlara serilmek gibi bir şey aile kucağında olmak. Saçlarım rüzgar, bedenim uçurtma. Çakılıyorum. Yüzlerce çam iğnesinin içinde kayboluyorum.

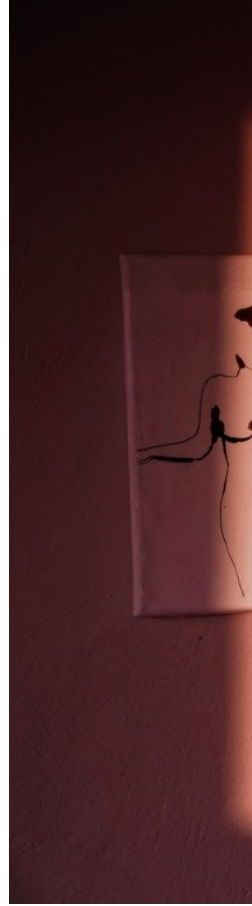
SEZGİ ABALI

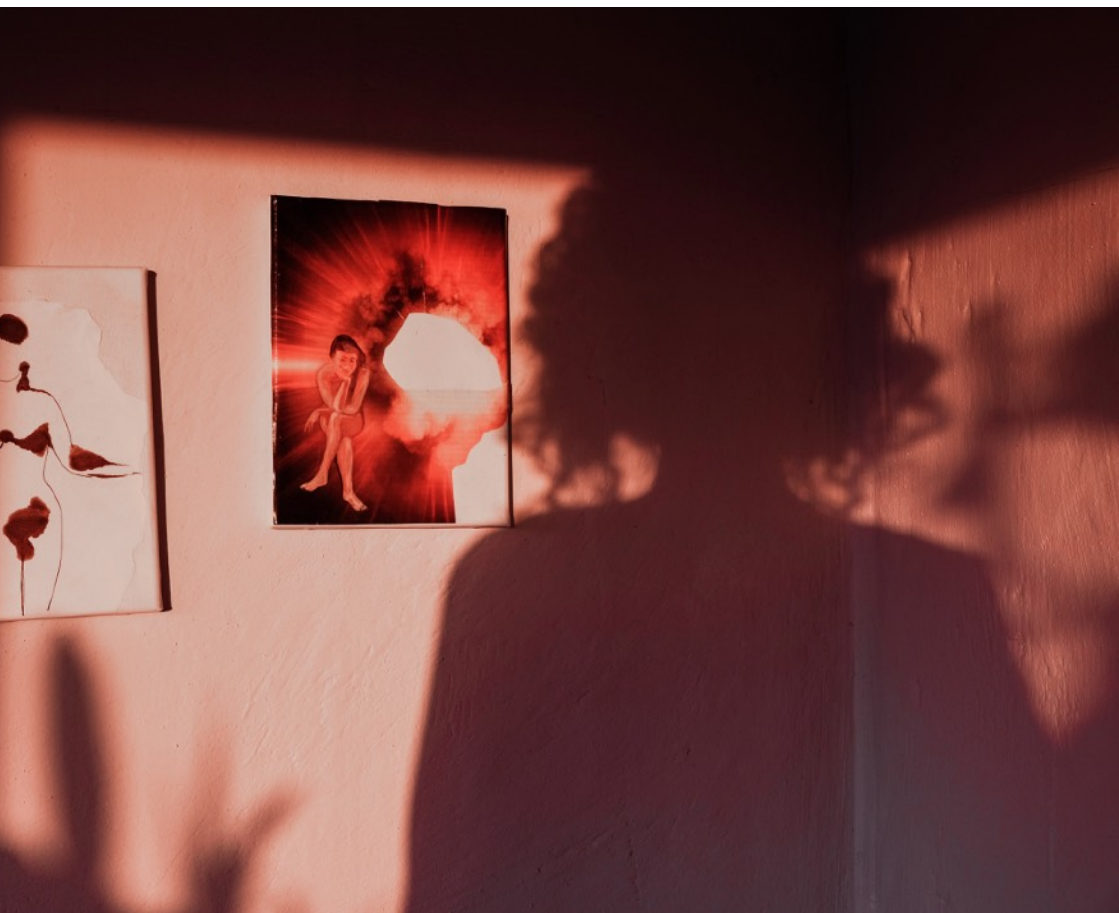
I had been criticized for body/physical appearance since my childhood years by many people around me. For many years I was grown up and took shape, was shaped with advice and pressure like 'Girls should not be fat!', 'You should eat less!', 'Boys do not like the girls who are not delicate, thin and polite!', 'You should lose weight!'. I needed to change my body, I was going to be 'thin, delicate and beautiful' by making strict diets and by losing weight. Due to these obsessed thoughts I got lost on the way between myself and my body and I lost my inner voice. This took my many years. Now as I'm standing here I do fill the gap grown for many years between myself and my body and I do accept my unique, special and big body.

Çocukluk yıllarımdan itibaren bedenim üzerinden eleştirildim. Yıllarca süren 'Kızlar şişman olmaz!', 'Az yemek yemelisin!', 'Narin, zayıf ve kibar olmayan kızları erkekler beğenmez!', 'Kilo vermen gerekli!' nasihatleri ve baskıları ile büyüdüm ve öyle şekillendim, şekillendirildim. Bedenimi değiştirmem gerekiyordu, daha çok diyet yapıp kilo vererek 'zayıf, kibar ve güzel' olacaktım. Bu saplantılı düşünceler yüzünden kendim ile bedenim arasındaki yolda kayboldum ve iç sesimi kaybettim. Bu çok uzun yıllarımı aldı. Şimdi ise kendim ile bedenim arasında yıllardır büyümüş olan bu boşluğu dolduruyor ve biricik, özel ve iri olan bedenimi kabul ediyorum.

NESRİN ERMİŞ

Fotoğraf / Photo:
NESRİN ERMİŞ

I cannot remember exactly but I suppose I was 12 years old. We had a detached house, a three-storied family building, we still stay at the same house. My grandparents used to live at garden floor. They used to go to village during spring and come back from there before winter. It was spring and we were playing with my cousins in the garden as usual. Suddenly my grandmother came and "Look my girl, your armpits are seen. It's a shame, the armpits of the girls should not be seen, it is better if you wear a half sleeve cloth..." said by smiling. I was very surprised to hear something like this which I had never heard before and nobody had interfered my clothes either before. I immediately run to the grocery store of my parents. I remember that I was telling them what my grandmother told me by crying. "Do not get upset my girl, she is old. She had been taught in this way also, we will speak with her.", said my parents. I had never heard something about my clothes from my grandmother again. But I had seen that she was interfering my cousins in the same way too. My childhood memories are weak but I've never forgotten this dialog that I had with my grandmother who got married when she was 12 years old and became mother at her child age.

Tam olarak hatırlamıyorum ama sanırım 12 yaşlarındaydım. Müstakil bir evimiz vardı, üç katlı bahçeli aile apartmanı, hala aynı evde oturuyoruz. Nenemler bahçe katında oturuyorlardı. Baharda köye gider, kışa girerken geri gelirlerdi. Bahar mevsimiydi ve her zamanki gibi bahçede kuzenlerimle birlikte oyun oynuyorduk. Birden nenem yanıma geldi ve gülümseyerek "Kızım bak koltuk altların görünüyor. Ayıp, kızların koltuk altı görünmemeli, yarım kollu bir şey giyinsen..." dedi.. O kadar şaşırılmışım ki şimdiye kadar böyle bir şey duymamış, kıyafetime daha önce hiç müdahale edilmemişti. Hemen annem ve babamın birlikte işlettikleri bakkala koştum. Onlara nenemin bana söylediklerini ağlayarak anlattığımı hatırlıyorum. Babam "Üzülme kızım o yaşlı, ona da öyle öğretmişler, ben konuşurum" demişti. Nenemden daha sonraları kıyafetimle ilgili herhangi bir şey duymadım. Ama yanında kalan kuzenlerime de aynı şekilde müdahale ettiğini gördüm. Sonraları bu durum değişti, lakin uzun süre mücadele etmek zorunda kaldılar. Çocukluğuma dair anılarım silik ama 12 yaşında evlenip, çocuk yaşta anne olan nenemle yaşadığım bu diyalog beni çok etkilediği için aklımdan çıkmadı.

SİNEM PARLAK

Fotoğraf / Photo:
SİNEM PARLAK

I had a boy friend when I was 18 years old. I was madly in love with him. He was in love with me too. He was romantic and careful. A young handsome boy who was coming to take me from my work and carrying my heavy backpack. Then he started to act domineering attitudes on the sly. A young girl who is at the marriage age should not have boy friends, they can not go to house late, woman belongs to the house and only task of woman is to have and raise child. Hearing his words which I was not hearing from my parents started to annoy me. His words were sounding absurd but I was 18 years old and so in love with him that my reactions were insufficient. Once I went to our date with a mini short on me. He walked all day by sulking beside me. That day I understood that this love could not keep on. After a few months, I broke up while I was still in love with him. What I wear and where I go, only concerns me. I could not have let anyone to intervene my life...

18 yaşındayken bir sevgilim vardı. Deli gibi aşığım. O da bana. Sevgilim romantik ve ilgili. Beni iş çıkışlarında gelip alan, ağır sırt çantamı taşıyan yakışıklı bir delikanlı. Sonra çaktırmadan baskıcı tavırlar sergilemeye başladı. Evlilik yaşındaki genç bir kızın erkek arkadaşları olamazmış, eve geç gidemezlermiş, kadının yeri eviymiş ve çocuk doğurup onlara bakmakmış tek görevi. Anne ve babamdan duymadığım bu sözleri ondan duymak canımı sıkmaya başlamıştı. Söyledikleri saçma geliyordu fakat 18 yaşındayken ve o kadar aşıkken tepkilerim yetersiz kalıyordu. Bir buluşmamıza kısa bir şort giyerek gitmiştim. Bütün gün yanımda surat asarak yürüdü. O gün bu aşkın daha fazla sürmeyeceğini anlamıştım. Birkaç ay sonra, çok aşıkken ayrıldım ondan. Gyiğğim, sürdürüğüm, gezdiğim beni ilgilendirir. Bir başkasının buna asla müdahale etmesine izin veremezdim...

GÜLNAZ BİNGÖL

Hatırlama Defteri

Notebook of Recall

hatirlamadefteri@gmail.com

www.gunselibaki.com

Bu katalog 2 Eylül - 16 Eylül 2020 tarihleri arasında İzmir’de K2 Güncel Sanat Merkezi’nde açılan Günseli Baki’nin “Git Üstüne Bir Şey Giy!” sergisi için 100 adet basılmıştır.

©Tüm hakları saklıdır.

İzin almadan çoğaltılamaz, yayınlanamaz, dağıtılamaz.

This catalogue of which 100 were printed, has been prepared for Günseli Baki’s exhibition “Put Something On!” shown in between 2 September - 16 September 2020 at K2 Contemporary Art Center in İzmir.

©All rights reserved.

No part of this publication may be reproduced or transmitted without permission.

GÜNSELİ BAKI